

The logo for LIBRIS, featuring the word "LIBRIS" in a stylized, serif font inside a circular emblem with a banner-like base.

Autorul a peste 100 de titluri, Michael Phillips este un nume de primă mărime pe scena literaturii creștine, lucrările sale vânzându-se până în prezent în peste 6 milioane de exemplare. Phillips este, de asemenea, recunoscut în lumea întreagă drept unul dintre cei mai competenți experți în opera scriitorului victorian creștin George MacDonald, pe care a redactat-o și a republicat-o.

Surorile din comitatul Shenandoah * 3

Culoarea sufletului

MICHAEL PHILLIPS

Traducere de Mihaela Tocuț-Addy

 CASACĂRȚII

Oradea, 2016

Copyright © 2004 Michael Phillips

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *The Color of Your Skin Ain't the Color of Your Heart*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Culoarea sufletului

de Michael Phillips

Copyright © 2016 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PHILLIPS, MICHAEL

**Culoarea sufletului / Michael Phillips; trad.:
Mihaela Tocuț-Addy. - Oradea: Casa Cărții, 2016**
ISBN 978-606-732-062-6

I. Tocuț-Addy, Mihaela (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Mihaela Tocuț-Addy

Editarea: Camelia Luncan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Corectura: Lavinia Filipaș

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

Cuprins

1. Ce facem noi aici	7
2. Musafirul	13
3. Ne este descoperit secretul	17
4. Templeton Daniels	21
5. Amintiri dureroase	29
6. Încă o vizită neașteptată	35
7. Furtuna	47
8. Viitura	51
9. Dover și Red	55
10. Henry	61
11. După ploaie, iese iar soarele	67
12. Planuri de viitor	71
13. Atacul	77
14. O misivă îngrijorătoare	83
15. Uneltiri	87
16. Plan de bătaie	91
17. Cei trei bărbați	95
18. De vorbă cu Henry	99
19. Strădaniile deznădăjduite	103
20. Revedere	107
21. O conversație memorabilă	113
22. O dezvăluire zdruncinătoare	119
23. Furie, lacrimi și tăcere	125
24. Culoarea sufletului	131
25. Emma și Aleta	137
26. Felinarul din pivniță	141

27. Domnul Taylor face ochii cât cepele	147
28. Încă o dilemă	153
29. Un individ dubios	159
30. Leroy Sneed	165
31. Doamna Clairborne	177
32. O discuție aprinsă	185
33. Henry ciulește urechile	189
34. Iertare	191
35. Amenințarea	195
36. Frământări	199
37. Se scurge timpul	203
38. O surpriză binevenită	207
39. Schimb de focuri	215
40. În mâinile Domnului	221
41. Între viață și moarte	225
42. Cuvinte de iubire	229
43. Operația	235
44. Veghe	239
45. Strigăt către cer	243
46. Un nou început	247
<i>Epilog</i>	253

1

Ce facem noi aici

Cel mai mare har cu care m-a înzestrat Dumnezeu o fi, bag seama, acela de povestitor. Iar de numai ce vă nimerirăți printre noi și nu cunoașteți toate câte istoriile până acum, apăi aflați că aceasta este o poveste despre două fete din Sud ce se petrece în anul 1865. Ei, dar nu-i, vezi bine, o poveste ca oricare alta, ci una adevărată. Eu nu fac decât să istorisesc ceea ce s-a întâmplat. Ceea ce ni s-a întâmplat nouă.

Înainte să apăreți voi, făceam, bunăoară, ceea ce făcuseră ani de-a rândul sclavii negri de pe plantațiile din Sud – culegeam bumbac. În 1865, după ce războiul dintre Nord și Sud a luat sfârșit, chit că, mulțumită domnului Lincoln, nu mai eram sclavă, încă tot mă mai îndeletniceam alături de prietenii mei cu strânsul bumbacului ca să-l vindem și să putem răzbi.

Culeseserăm săptămâni întregi și încă tot nu isprăviserăm. În ziua în care începe povestirea noastră, am ieșit pe câmp să ne apucăm iarăși de cules, fără să avem habar de ochii ce ne pândeau bănuitori din pădure, nici de călărețul ce pornise spre Rosewood și avea să ne schimbe viețile – mai mult pe a mea decât pe a lui Katie – într-un chip cum nici cu gândul n-am fi gândit.

Ei, dar până să ajungem acolo, haideți mai bine să aruncăm o privire în urmă.

După ce Katie a achitat primul împrumut făcut de mamă-sa la banca din Greens Crossing, ne-am întors la Rosewood voioase nevoie mare.

Chiar de eram sleite de puteri, căci vreme de trei săptămâni trudiserăm fără oprire, culegând bumbac din zori și până-n seară, de îndată ce am ajuns acasă, eu, Katie și celelalte două fete cu care trăiam laolaltă la Rosewood – despre noi patru este vorba în povestea aceasta – ne-am îmbăiat, iar după cină am sărbătorit cu cântec, joc și voie bună. Petrecerea a ținut până târziu în noapte când, parcă prea istovite chiar și să urcăm treptele până la etaj, ne-am dus la culcare cu sufletele cântând de bucurie.

Katie – adică domnișoara Kathleen Clairborne care, deși avea doar cincisprezece ani, se poate spune că era stăpâna plantației Rosewood, unde trăiam toate patru – ar fi vrut să ne reapucăm de cules chiar a doua zi. Nu știam cine este *de fapt* proprietarul plantației, dar până una, alta, din moment ce nu mai era nimeni în afară de noi la Rosewood, iar ea trăise acolo de când se știa, Katie se arăta a fi o stăpână de plantație cât se poate de pricepută. Așa am făcut rost de bani ca să plătim împrumutul – culegând bumbacul pe care sclavii de la Rosewood îl semănaseră în primăvara aceea, înainte de sfârșitul războiului. Și, tot așa, de la mărunțișul care îi mai rămăsese, Katie a ajuns să aibă la bancă mai bine de 150 de dolari. Cu toate stăruințele ei, i-am spus însă că putea să își îngăduie nițel răgaz. Că bumbacul mai putea să aștepte, vezi bine, o zi, două.

Orișicum, pe mine mă cheamă Mayme – de la Mary Ann. Mayme Jukes, așa mi se zice. Trăiam la Rosewood împreună cu Katie de la sfârșitul războiului, când o bandă de dezertori ne masacră familiile. De atunci trecuseră cinci luni.

Între timp ni se mai alăturaseră încă două fete. Emma era o negresă înaltă, slăbănoagă și zăpăcită. În afară de culoarea pielii, nu aveam mare lucru în comun. Ea, bunăoară, era frumoasă foc – și tocmai de la frumusețe i se trăgeau pasămite necazurile. Un plantator alb ce trăia în apropiere de Rosewood o lăsase grea,

iar acum o căuta în lung și-n lat cu gând s-o omoare și pe ea, și pe pruncușorul ei pe nume William.

Unde că nu ne era defel ușor să răzbatem singure prin viață după ce ai noștri au fost uciși, am ajuns vasăzică să le purtăm de grijă și acestor două suflete, făcând tot ce ne stătea în puteri ca să le ferim de rele. Mai trăia cu noi și o fetiță pe nume Aleta Butler care își pierduse, la rându-i, mama. Ea, însă, nu era orfană ca noi. Taică-său era încă în viață, chit că nu știam unde trăiește și ce să facem în privința lui. Orișicum, deocamdată trăiam toate patru sub același acoperiș și vedeam de plantație cum ne pricepeam noi mai bine, ca lumea să nu afle că eram singure la Rosewood și să ne ia de acolo.

Din aprilie, când pașii mă purtaseră, poate nu tocmai din întâmplare, la Rosewood, eu și Katie am trăit o vreme singure la conac, mulgând vacile și făcând pâine și unt. În răstimpul acela, Katie mi-a arătat fel de fel de cărți și m-a învățat să citesc mai bine. Eu, pe de altă parte, am învățat-o să mulgă vacile, să taie lemne și să cânte cântece de-ale sclavilor. Ea îmi citea din cărți, iar eu îi depănam povești auzite de la alți negri sau plâsmuite de mine. În scurtă vreme, din fetița neajutorată de odinioară, Katie s-a transformat într-o tânără care nu se dădea în lături de la treabă, capabilă să facă tot mai multe lucruri de una singură. Chiar dacă eu eram nițel mai vârstnică, iar ea nu contenea să-mi spună că fără mine ar fi pierdut de mult plantația, stăpâna locului rămânea, fără doar și poate, Katie.

Eu împlinisem de curând 16 ani, Katie avea 15 ani, iar Aleta 9. În privința Emmei nu eram sigură. Se poate să fi fost cu un an mai mare ca mine, dar la câte nerozii scotea uneori pe gură zău că era greu de spus. În ciuda felului ei de a fi, cu timpul mi-a intrat totuși la inimă. După ce ne riscaserăm viața una pentru alta, n-aveam cum să nu ne simțim apropiate.

Când am aflat că împrumutul făcut de mama lui Katie se apropia de scadență, n-am știut ce să facem. Într-o zi însă, pe când mă plimbam afară pe câmp, văzând cât bumbac crește la Rosewood, mi s-a năzărit o idee și m-am dus fuguța să i-o împărtășesc lui

Katie. Din moment ce bumbacul era gata de cules, am hotărât să culegem cât de mult om putea. În cele din urmă, recolta s-a dovedit a fi mai valoroasă decât credeam noi. Cu banii dobândiți pe bumbac, Katie a achitat întreaga datorie și i-au mai rămas pe deasupra încă 178 de dolari. Unde mai pui că, atunci când ne-am dus la bancă, Katie mi-a deschis și mie un cont – un cont pe numele meu! – și a depus în el 20 de dolari.

După ce am dus bumbacul la târg, i-am spus, deci lui Katie că a doua zi ar fi bine să vedem de treburile gospodărești cu care rămăseserăm în urmă și să ne tragem nițel sufletul. A treia zi ne-am întors pe câmpurile de bumbac și ne-am apucat iar de cules. Văzând cât de multe pot face patru fete când își pun ceva în gând și lucrează cu sârguință, acum munca nu ni se mai părea atât de grea. Unde mai pui că, de câteva zile încoace aveam și un ajutor de nădejde. Un băiat de culoare, înalt și domol la vorbă, pe nume Jeremiah. Părea să fie cam de-o seamă cu mine, pe la 16–17 ani.

Socotesc că se cuvine să vă spun câte ceva și despre el.

Katie îl cunoștea de ceva vreme pe Henry, tatăl lui Jeremiah, care era simbriaș la grajdul cu chirie din Greens Crossing. Cum se întâmpla adesea cu familiile de sclavi de pretutindeni, Henry fusese despărțit de fiul său și trăise vreme îndelungată departe de el. După ce sclavii au fost sloboziți, Jeremiah a pornit în căutarea părintelui său și, găsindu-l, i-a rămas alături. Cu toate că ne descoperise taina – faptul că nu era niciun om mare la Rosewood și vedeam singure de plantație ca și cum totul ar fi fost la fel ca înainte – până acum băiatul nu ne dăduse în vileag, păstrând tăcerea chiar și față de taică-său. Ajunsese, cum s-ar zice, părtaş la planul nostru. Era un flăcău vânjos și, poate că un alb nu ar fi fost de aceeași părere, dar mie mi se părea chipeș tare. Chit că eu aveam pielea mult mai deschisă la culoare decât Jeremiah, unii albi n-ar fi găsit pasămite nicio deosebire între noi doi. M-am întrebat adesea cum de în ochii multor albi toți negrii sunt urâți. Asta spunea, cel puțin, privirea pe care ți-o aruncau. Katie nu se număra, firește, printre albi aceia. Orișicum, în timp ce culeam

bumbacul de la Rosewood, în răstimpuri îmi mai fugeau, fără să vreau, ochii spre Jeremiah, și asta din simplul motiv că, zică alții ce or zice, eu una îl găseam tare arătos.

Cum munceam noi așa pe câmp, mai alene și mai destinși ca odinioară, râzând și tăifăsuind de parcă strânsul bumbacului ar fi fost o plăcere, nu o corvoadă de sclav, numai ce se ivi un călăreț.

Ticluiserăm fel de fel de năzdrăvănii pentru situații din acestea, ca să lăsăm impresia că mama lui Katie era încă acolo și toate erau cum trebuiau să fie. Acum însă, prinse pe nepregătite afară pe câmp, nu aveam vreme să dăm fuga să aprindem focul în vreo colibă și nici să-i ascundem pe Emma și pe William.

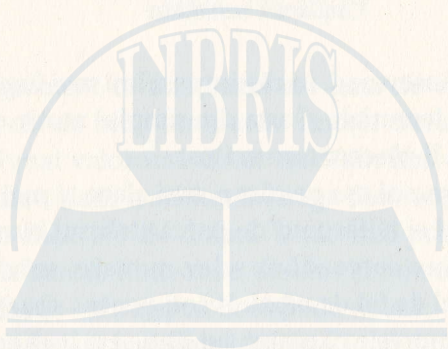
Am înlemnit toți, cu ochii pe călărețul ce se apropia dinspre casă.

Eu și Katie am schimbat repede o privire. Îngrozită, Emma își lepădă traista, îl înșfăcă pe William, care dormea în căruță, și se năpusti cu el spre casă. Judecând după expresia lui Jeremiah, era limpede că băiatul se gândea cât se poate de serios s-o ia și el la goană în direcția opusă. În clipa următoare ne-am dat însă cu toții seama că asta ar da și mai mult de bănuit. Așa că am lăsat-o pe Emma să se ducă, iar noi am rămas în așteptare.

N-o știam pe atunci, dar în tot acest timp Henry, tatăl lui Jeremiah, ne urmărise din pădure. De la o vreme Henry intrase la bănuieli. Cu toate că nu căuta decât să ne ajute, eu și Katie ne codiserăm să îi mărturisim care era, de fapt, situația la Rosewood, preferând să îl ocolim.

După ce fiu-său ne-a aflat taina și ni s-a alăturat, mânat de curiozitate, Henry și-a pus în gând să descurce ițele odată pentru totdeauna. În ziua aceea, după ce a isprăvit treaba la rotărie, a purces așadar către Rosewood, iar acum ne privea de la marginea pădurii, mormăind în barbă că trebuie să poarte o discuție serioasă cu noi două și cu propriu-i fecior ca să afle și el odată ce se petrece.

Nu apucă însă să-și ducă gândul mai departe. Zărindu-l pe călăreț, se lăsă numaidecât la pământ și mai stătu la pândă un minut, două, după care se furișă înapoi în pădure și se întoarse, nevăzut de nimeni, la Greens Crossing.

2

Musafirul

Când călărețul se apropie, Katie tresări uimită, apoi fața i se însenină și răsuflă ușurată. Era limpede că îl recunoscuse.

Își puse jos traista și porni spre el. Bărbatul își struni calul și schiță un zâmbet ștrengar, afixând niște dinți de un alb strălucitor.

— Pe legea mea! Mă înșală oare ochii? Să fie aceasta soră-mea Rosalind, trudind iar pe câmp ca data trecută când am fost pe aici, sau...?

Se opri șovăind. Zâmbetul acela poznaș nu îi păli de pe buze, dar în privire i se strecură brusc niscaiva nesiguranță, de parcă, lăsând șaga la o parte, se întreba cu adevărat cine era fata aceea nădușită, cu fața arsă de soare și mâinile muncite.

— Sunt eu, unchiule Templeton, spuse Katie, oprindu-se lângă cal. Sunt eu, Katie.

— Măi să fie! Te-ai făcut femeie în toată regula de când nu ne-am mai văzut! exclamă bărbatul descălecând. Și ești leită maică-ta. I-ai moștenit părul, ochii...

Până să apuce a mai spune ceva, bărbatul se trezi împresurat de brațele nepoatei sale. Luat pe nepusă masă, unchiul lui Katie rămase preț de o clipă buimac, parcă neștiind cum să talmăcească ardoarea îmbrățișării. Apoi își coborî încet brațele în jurul umerilor ei înguști și o trase spre el.